

UGO OJETTI

ΕΝΑ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ*

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΩΣΩΠΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ, ἐτῶν 28, σύζυγος τῆς Ἰδας.—
ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, 25 ἐτῶν.— ΝΙΚΟΣ, 30 ἐτῶν.— ΚΕΚΟΣ, 35 ἐτῶν.—
ΙΔΑ, 25 ἐτῶν, σύζυγος τοῦ Ἰουλίου.— ΝΙΝΑ, 35 ἐτῶν,
ἀδελφὴ τοῦ Ἰουλίου.— ΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.— ΔΥΟ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ
ἐν στολῇ, δύο ἀστυρομικοὶ μὲ πολιτικὴν ἐρδυμασίαν.

Ἐποχὴ σύγχρονος. Ἡ σκηνὴ ἐν Ρώμῃ παρὰ τὸν Τίβεριν
καὶ τὴν λαϊκὴν συνοικίαν.

[Εἰς τὸ βάθος θύρα πρὸς τὴν κλίμακα ἐν τῷ μέσῳ. Δεξιὰ μπροστά
πρὸς τὴν σκηνὴν ἐν παραθύρον. Πρὸ τοῦ παραθύρου τραπέζαί,
πρὸ τοῦ δποίου ἡ Ἰδα κεντᾶ εἰς ἐν τελάρῳ. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέ-
ζάκι ἔνα γαρύφαλλο κούκινο μέσα σ' ἔνα ποτήρι. Εἰς τὴν γωνίαν
ἔνα κρεββάτι, τὸ δποίον κούβει ἀπὸ τὴν κεντρικὴν θύραν ἔνα
παραβάν. Ἐπάνω στὸ κρεββάτι κοιμάται ὁ Ἰούλιος ντυμένος.
ὅγιμενα ἐπάνω εἰς τὸ παραβάν εἶνε δύο σάλια γυναικεῖα, ἔνα ἀνδρι-
κὸν καπέλο καὶ μερικὰ κουρέλαια. Πρὸς τὰ ἀριστερά πρὸς τὴν πρώ-
την κουνταν μία θύρα φέρουσα εἰς τὸ ἐστερικόν, ἐπειτα δύο
φουρνέλα ὑψηλὰ εἰς τὴν γωνίαν, εἰς νεροχύτης μὲ ἔνα τενεκὲν καὶ
δύο στάμνες. Μεταξὺ τῆς γωνίας καὶ τῆς κεντρικῆς θύρας ἔνα ἀρ-
μαράκι μὲ μίαν λάμπαν πετρελαίου ἐπάνω, δύο κερία καὶ ἔνα ἔν-
πιητῆρι. Εἰς τοὺς τοίχους εἶνε σκαλωμέναι χρωματισταὶ εἰκόνες
σατυρικῶν φύλλων, εἰκονογραφημένα δελτάρια, κανένας ἄγιος καὶ
μερικαὶ φωτογραφίαι. Μπροστά, λιγάκι πρὸς τὰ ἀριστερά, ἔνα με-
γάλο τραπέζι, πλησίον τοῦ δποίου ἡ Νίνα καθισμένη καθαρίζει
βρασμένες πατάτες καὶ τὰς ἀποθέτει μέσα εἰς ἔνα πιάτο πλατύ.
Εἶνε βράδυ καὶ ἡ σκηνὴ σχεδὸν σκοτεινή.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΔΑ — ΙΟΥΛΙΟΣ — ΝΙΝΑ

Νίνα. Δὲν βλέπω πλειά. Πάω ν' ἀνάφω τὴν λάμπα.

Ιδα. Μὰ ἔγω καλὰ βλέπω νὰ κεντήσω . . .

Νίνα. (μὲ εἰωνείαν ἀλλὰ καὶ συμπαθής) Καλ' ἐσύ θέλεις γὰ

* ΣΗΜ. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀπὸ σκηνῆς παράστασις ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ μεταφραστοῦ.

στραβωθῆς γι' αὐτόν... Ἐγώ δημως δχι... Δὲν βλέπω κι' ἀνάδω φῶς... Ἔπειτα, φοβοῦμαι νάμαι στὸ σκοτάδι μ' ἔκεινο τὸ μεθυσμένο...

Ίδα. (σιγά, σχεδὸν ταπεινά). Ο Ιούλιος κοιμᾶται... καὶ μὲ τὸ φῶς θὰ ξυπνήσῃ...

Nína. Αἱ... μὰ καὶ εἰνε ὥρα νομίζω... Ἀλλως τε κλεῖς ἀν θές τὸ παραβάν...

Ίδα. Ἡ μποτίλια τὸ πετρέλαιο κοντεύει νὰ τελειώσῃ.

Nína. Ἔτσι τελειώσῃ καθόμαστε σκοτάδι. (Ἡ Nína παίρνει τὴν λάμπαν, τὴν ἀνάβει, τὴν θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης της).

Ίδα. Μὰ δὲν τὴν ἔνακτην τούλαχιστον' εἰ αὐτὸ τὸ τραπέζι;

Nína. Ἐλα σὺ ἐδῷ μὲ τὸ τελάρο σου...

Ίδα. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ τρέχω... γιατὶ ξέρεις πῶς εἰνε πρᾶγμα ποῦ λερώνεται.

Nína. Αἱ, τότες ἀφησε τὸ κέντημα καὶ ἔλα γὰ μὲ βοηθήσῃς γιὰ τὸ φατ... Καλλίτερα... τελειώνω τότες γρηγορώτερα. Καὶ στὸ τέλος τῆς γραφῆς δὲν σοῦ φάλλω τέσσερα χρόνια τώρα νὰ μὴ κεντᾶς μὲ τὸ φῶς γιατὶ θὰ στραβωθῆς;...

Ίδα. (σηκώνεται, πηγαίνει νὰ ἴδῃ τὸν κοιμώμενον Ιούλιον, τραβᾷ τὸ παραβάν ωστε νὰ τὸν κρύψει τὸ φῶς καὶ πλησιάζει μὲ τὸ τελάρο εἰς τὸν κεντρικὸν τραπέζι). Κοιμᾶται.

Nína. Μ' ἀν ηταν ἔξυπνος θ' ἀκούεις τῆς φωνές του... Γιὰ πέδη μου ἀλλήθεια... θᾶσσαι τόσο ἀνόητη ώστε νὰ τοῦ δώσῃς κι' ἀπόψε λεπτὰ νὰ μεθύσῃ;... Τι ὥρα ἐγύρισε σήμερα τὸ πρωΐ;

Ίδα. Ἐχτυποῦσαν γὰ πέντε... Ἐντράπηκε... δὲν ἐτόλμησε νὰ μπῇ στὴν κάμαρα... κι' ἐρρίχτηκε στὸν καναπέ...

Nína. Δὲν ἔγευμάτισε;

Ίδα. (Νέει μὲ τὸ κεφάλι ἀρρητικῶς).

Nína. Χορταίνει κρασί. Είδα τὴν Μαρία σήμερα τὸ πρωΐ στὴ βρύση... καὶ μοῦ διηγήθη πῶς χθὲς τὸ βράδυ εἶδε τὸν Ιούλιό σου μὲ τὸν Κένο καὶ τὸ Níκο τὸν ἀμαξᾶ μέσ' εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Βενάτου κι' ἔπαιζαν...

Ίδα. (σηκώνει τὸν ὄμονον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κινεῖ τῆς μεταξωτὲς κουβαρίστρες, τὴς σηκώνει πρὸς τὸ φῶς, βγάζει μὰ κλωτή, τὴν περονᾶ εἰς τὸ βελόνι καὶ ἔξακολουθεῖ τὸ κέντημα).

Nína. Έχασε;

Ίδα. Ο Ιούλιος;

Nína. Δὲν ξέρω... ἔρωτῶ... εἰνε ἀνδρας σου. Πέντε μῆνες τώρα δὲν κάνει τίποτε ἀλλο παρά νὰ ζῇ στέκες ράχες μας... Ἐσὺ τοῦ δινεις... κι' ἔκεινος σπαταλᾷ...

Ίδα. Ελα... τελείωνε, Nína... Αν ἐμὲ εἰνε ἀνδρας μου... ἐσὲ εἰλ' ἀδελφός σου... Πέρυσι ἐδούλεψε ξως τὸ καλοκαίρι...

Nína. Τὸ πίστεψες;

Ίδα. Ναι...

Nína. Εῦγε σου!.. Ξέρεις τι λένε;

"*Ιδα.* Ούτε ξέρω τίποτε... ούτε θέλω νὰ μάθω... δὲν βλέπω κι' ἔτσι δὲν θλίβομαι..."

Nína. "Ο κόσμος λέει πῶς ξέκανε τὴ δουλειὰ τῆς... (κάμνει κι-ηησιν τῆς χειρὸς σημαίνουσαν ὅτι ἔκλεπτε).

"*Ιδα.* "Ελα, τελείωνε... Κάνεις κακά ν' ἀκοῦς δσα σοῦ λένε τὰ φειδία ποῦ μαζεύονται στὴ βρύση.

Nína. Μὰ τότες γιατὶ τὸν ἐπιβλέπει ἡ Ἀστυνομία;

"*Ιδα.* Δὲν ἐπιβλέπει αὐτὸν ἄλλα τὸ Νίκο ποῦ εἶνε πάντα μαζὶ του..."

Nína. (οηκώνεται, θέτει μέσα εἰς μίαν χύτραν τῆς πατάτες καὶ θυμωμένη λέγει όπίσω ἀπὸ τοὺς ὄμοις τῆς "Ιδας") Καὶ τὸ Λουδοβίκο ποῖος σοῦ τὸν ἐπιβλέπει; Σοῦ ἔγραψε ἄλλη φορά;

"*Ιδα.* Τοῦ εἴπα νὰ μὴ γράψῃ πλειὰ βλακείες... κι' ἔτσι ἔπαινε. "Ο Λουδοβίκος εἶνε ἔνα τίμος παιδί.

Nína. Μπά, Χριστὸς καὶ Παναγία μὲ σένα!.. "Ελα δά... "Ο καῦμένος δ Λουδοβίκος σου..."

"*Ιδα.* "Ο Λουδοβίκος μου;

Nína. Ναι... δ Λουδοβίκος σου... "Αλλ' ἔννοια σου... ἐψέξ τὸν ἀπάντησα σιμὰ στὸν "Αγ Κοσμᾶ... καὶ τοῦ ἔφαλα στὰ καλά... "Εδῶ δὲν ἔχει καμμιὰ δουλειὰ νὰ ἔρχεται... "Εδῶ μέσα—τοῦ εἴπα— ἀν οἱ ἀνδρες εἶνε σᾶν ἐκεῖνον ἐκεῖ... μὰ ἡ γυναικες εἶνε τίμιες... "Αλλὰ ἐκεῖνος τίποτε!.. Στοιχηματίζω πῶς ἂν κυττάξω στὸ παραθύρι τώρα θὰ τὸν ιδῶ μπροστά μου... νὰ στέκη κάτω... (πλησιάζει μὲ τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν εἰς τὸ παράθυρον) Νά τος!.. Κάνει φρουρὰ ἀπὸ κάτω σᾶν ἀστυφύλακας..."

"*Ιδα.* Κι' ἔσυ ἄφησέ τον νὰ χαλῷ τὰ παπούτσια του... "Έχω ἄλλα ἔγώ στὸ κεφάλι μου..."

Nína. (εἰρωνικῶς) Τὸ νοῦ σου, κύρ φρουρέ, γιατὶ φυσάει ἀσχημός καιρὸς ἐδῶθε... δ ἀδελφός μου εἶνε πολὺ βιποπτος καὶ... (Μὲ τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν τῆς πηγαίνει καὶ παίρνει τὸ σακκάκι τοῦ Ιουλίου ἀπὸ τὰ πόδια του τὸ φέρνει σιμὰ εἰς τὸ φῶς, ψάχνει τὲς τοσέπες καὶ δείχνει ἐπάνω εἰς τὴν παλάμην τῆς τὰ χοήματά του). Τέσσερες δεκάρες! Πόσα τοῦ ἔδωκες ἐψέξ;

"*Ιδα.* (κυττάζει, μετρῶ, μὴ δυναμένη νὰ κρύψῃ τὴν στενοχωρίαν τῆς). Δέκα φράγκα... δσα μου ἐδωσε ἡ κυρία Μορέτη ὅταν πῆγα νὰ πάρω τὸ ὑφασμα, τὸ μετάξι εἰς αὐτὸ ποῦ ἐργάζομαι..."

Nína. Σαράντα λεπτά!.. Χαρά του!.. "Έγώ σπάζω τὰ κόκκινα μου στὴν πλύση... ἔσυ βγάζεις τὰ μάτια σου στὸ κέντημα... καὶ μακή... τὸ ξέρω... καὶ τὸ χαίρομαι..." (Ψάχνει στὲς ἐκεῖνος ἄλλο δὲν κάνει παρὰ... ἐδίδα κι' ἐδίδα!.. (Ψάχνει στὲς τοσέπες του καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα ἕτα μαρδῆλι, σπάγο, σιγαρόχορτο καὶ ἕτα μαχαῖρι ἐν εἰδει σουγιᾶ).

"*Ιδα.* Πάρε τού το, Nína... μὴ του τὸ ἀφήσης... (έντρομος).

Nína. "Έγώ; Γιὰ τρελὴ μὲ περνᾶς; Τὸ τέλος του εἶνε στὴ φυλακή... τὸ ξέρω... καὶ τὸ χαίρομαι..." "Έγώ κι' ἔσυ, ἀν δὲν είχαμε αὐτόν, θὰ είμαστε εύτυχισμένες!..

"*Ιούλ.* (όπίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, σιγά). Τι ὥρα εἶνε, "Ιδα;

Níva. (έπαναθέτει ταχέως τὰ ἀντικείμενα εἰς τέσ τοέπεις τοῦ φορέματος). Βοήθα με, Παναγιά, νὰ τὰ βάλω γρήγορα νὰ μὴ μὲ ιδῃ...

"Ida. (σηκώνεται, ἀποθέτει τὸ τελάρο εἰς τὸ τραπέζακι σιμά στὸ παράθυρο, τὸ σκεπάζει μ' ἔνα μεγάλο χαρτὶ κι' ἐπειτα μ' ἔνα μεγάλο μανδήλι). Τώρα δὰ ἑδράδυνασε...

"Ioúl. "Ο Nívaς δὲν ἥλθε;

"Ida. (νεύει εἰς τὴν Nívar τὰ τῆγ ἀκολουθήσῃ μὲ τὸ σακκάκι) "Οχι... δὲν ἥλθε κανεῖς..."

Níva. (ἀκολουθεῖ τὴν "Idar, μὲ προσοχὴν ἀπαθέτει τὸ σακκάκι στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ καὶ φεύγει).

"Ioúl. (πάντοτε ξαπλωμένος). Ποιὸς εἶνε ἔκει;

"Ida. "Η Níva.

"Ioúl. Δὲν πλένει σήμερα;

"Ida. Τώρα δὰ ἐγύρισε... γιατὶ ἐνύγτωσε...

"Ioúl. (σηκώνεται. Μόλις ἔξερχεται ἀπὸ τὸ παραβάρ, ἡ Níva ποῦ εἶνε στὸ τραπέζι, τοῦ γυρίζει τοὺς ὄμονος καὶ πηγαίνει εἰς τὴν θεομάστραν. Καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν δ' Ioúlis φαίνεται θυμωμένος ἐναρτίον τῆς ἀδελφῆς του, περιποιητικὸς ἀπεναντίας καὶ ἐρωτύλος πρὸς τὴν σύζυγόν του "Idar. Εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς καὶ τὰ κινήματα τὴν εὐθυμίαν κουτσαβάκη). Καλημέρα, ἀδελφοῦλα μου!.. Μὰ ἔχει τὴν εὐθυμίαν καλέ τι περηφάνεια, διάδολε, ποῦ τὴν ἔχεις!.. Βρήκες ἀκόμη ἄνδρα; καλέ τι σερνικὰ παιδιά... Αἴ, μὰ ἥτανε καιρὸς Νὰ σοῦ ζήσῃ... καὶ σὲ σερνικὰ παιδιά... Αἴ, μὰ ἥτανε καιρὸς πλειά... ("Η Níva σηκώνει τοὺς ὄμονος. Ο "Ioúlis ἐν τούτοις περοῦ πλειά... τὸν ἔνα βραχίονά του εἰς τὴν μέσην τῆς "Idas). Άλλὰ σὺ εἶσαι χλωμή!.. Τι ἔπαθες;

"Ida. Τὸ κέντημα μὲ κούρασε...

"Ioúl. (σιγά) Απόψε θὰ γυρίσω ἐνωρίς... (τὴν φιλεῖ). "Αλήθεια, μιὰ καλὴ εἰδησίς... (πρὸς τὴν Nívar) Αἴ, Μαθουσάλα, θὲς νὰ τὴν ἀκούσης κι' ἔσυ τὴν εἰδησίς;

Níva. Πῶς θὰ σὲ ρίξουν στὸ ποτάμι;

"Ioúl. Ναι, γιὰ νὰ σοῦ δειξω τὸ δρόμο... Σκασμός!.. Διάδολε... κρύο κάνει... Δός μου τὸ σακκάκι μου... ("Η "Ida τρέχει νὰ τοῦ δώσῃ, τὸν βοηθεῖ νὰ τὸ φορέσῃ). "Αλήθεια... πές μου... δὲν εἶχες μιὰ φορά ένα μεταξωτὸ μανδήλι;

"Ida. Ναι... ἔκει μέσα στὸ κομό εἶνε...

"Ioúl. Δόσε μού το... γιατὶ κρυώνει δ λαυμός μου... ("Η "Ida διευθύνεται εἰς τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ θύραν. Ο "Ioúlis στέκεται μπροστά της). Διάδολε, κ' είπα πῶς εἶσαι χλωμή!..

"Ida. Καλέ οχι!..

"Ioúl. (τὴν ξαναφίλει καὶ τὴν ἀφήνει νὰ φύγῃ. Μείνας μόνος μὲ τὴν Nívar φάγκει στές τοέπεις του). Καλέ δὲν εἶνε σιγάρα στὸ σπίτι;

Níva. "Ετσι δὰ!.. Μήπως εῖμαστε ὑποχρεωμένες μόλις ξυπνᾶς νὰ σοῦ φέρνουμε καὶ τὸ σιγάρο σου ἀναμμένο; (πλησιάζει ἀγέρωχος καὶ μὲ φωνὴν σιγανήν). Πές μου, τί σημαίνουν τὰ κομπλιμέντα ποῦ κάνεις τῆς "Idas;.. Σκοπεύεις νὰ κάμης ἔφοδο γιὰ λεπτὰ στὸ ἀθώο

έκεινο πλάσμα ; "Ολη μέρα έστραβώθηκε στὸ κέντημα... Σὲ βαστᾶ
γὶ καρδιὰ σου ;.. Δὲν ντρέπεσαι ;

Iouλ. (ἀπωθῶν αὐτὴν) Τί ἔχεις ;.. Τί ἔπαθες ;.. Ἐπειδὴ παρα-
κομοῦμαι τάχα ;.. Δὲν σ' ἀρέσει ;

Nira. Μακάρι νὰ καθόσουν μέρα καὶ νύχτα στὸ κρεβῆτι !.. 'Αλλ'
έδω δὲν ὑπάρχουν πλειὰ λεπτά... "Αφησε τὴ γυναικα σου ἡσυχη...
πήγανε νὰ σοῦ δώσουν ἔκεινες ἢ ἀλλες... ὅπως συνεθίζεις.

Iouλ. (τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὴν σελεῖ). Εἶσαι τρελή ;
Ἐτρελάθηκες ; Δὲν μ' ἀρέσουν τ' ἀστεῖα, τὸ ξέρεις... 'Αλήθεια,
εἰσαι ἀδελφή μου... ἀλλ' ἄμα μὲ παραστενοχωρεῖς... δὲν ἀκούω
οὕτε θεὸ οὕτε διάδολο... σὲ ἔκοιλιδῶ σᾶν ἀρνί... .

Nira. Νιάου !..

Iouλ. (τείνων τὴν χεῖρα) Θὲς νὰ ιδῆς ; Θέλεις ;..

Ida. (εἰσερχομένη ἐξ ἀριστερῶν). Τί εἶνε; Τί συμβαίνει; "Ελα,
ἡσυχάσετε... Νά, τὸ μανδῆλι!..

Iouλ. (ἄγριωπός, πηγαίνει εἰς τὸν νιπτῆρα καὶ γεμίζει μίαν λεκά-
νην νερού). "Έχεις ζεστὸ νερό;

Nira. Εὖρε το ἔσυ !

Ida. Νά, νά! (παίρνει ἀπὸ τὸν λέβητα δλίγον ζεστὸν νερὸ καὶ τὸ
χύνει εἰς τὴν λεκάνην τοῦ 'Iouλίου).

Nira. (πάντοτε μὲ σαρκασμόν). Βελουδένιο πετσί, βλέπεις...

Ida. (ἐνῷ δ 'Iouλίος νίπτει τὸ πρόσωπόν του, ἀνοίγει τὸ ἔδημάρι,
βγάζει μίαν πετσέταν, τὴν ξεδιπλώνει καὶ τὴν δίδει εἰς τὸν 'Iouλίον).

Iouλ. (σπογγιζόμενος) Λοιπόν... καλές εἰδήσεις...

Ida. Καλές εἰδήσεις!.. 'Απὸ ποῖον;

Iouλ. 'Απὸ τὸν Πασχάλην.

Ida. Ποῖον Πασχάλην;

Iouλ. "Εναν ἀπὸ τὸ Τίβολι... μεσίτην... πλούσιον... ποῦ ἥλθε
ἔνα βράδυ στοῦ Βενάτσου...

Nira. (ώς ἄρω) Θάναι κάποιος ἀπὸ κείνους ποῦ περνοῦν τὸ βράδυ
των στὸ παλάτι τοῦ κύρου Βενάτσου... "Ολο πρίγκηπες!.. ἔνας
κι' ἔνας!..

Iouλ. Θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ μιλήσω ; (τυλίσσει γύρω ἀπὸ τὸν λαιμόν
του τὸ μεταξωτὸν μανδῆλι).

Nira. Καὶ νὰ ξελαρυγγισθῆς ἀκόμη... ἀν θέλεις...

Ida. Λέγε λοιπόν...

Iouλ. Λοιπὸν δ Πασχάλης θὰ φυιάσῃ ἔνα μαγαζί ξυλείας... καὶ
μὲ παίρνει ὑπάλληλό του... μὲ τρία φράγκα τὴν ἥμέρα... καὶ τὸ
κολατσιό...

Nira. Μαζί μὲ τὸ κρασί;

Iouλ. Χωρὶς τὸ φαρμάκι σου, ξεκουτιασμένε Μαθουσάλα!..

Ida. (εὐτυχής). Τρία φράγκα τὴν ἥμέρα! Εἰν' ἀλήθεια; Κι' ἀπὸ
πότε ἀρχίζει;

Iouλ. Σ' ἔνα μῆνα. "Πόγραψε χθὲς τὸ ἐνοικιαστήριον τοῦ μαγα-
ζειοῦ... (διακόπτεται, βλέπει τὰ γαρύφαλλα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ
κεντήματος). Τίνος εἰν' αὗτὰ τὰ γαρύφαλλα;

"*Iδα.* Αὐτὰ μου! Ήσαν ἐδῶ ἀπὸ χθές. Δὲν τὰ εἰδεῖς;

Iou. Ποῖος σοῦ τὰ ἔδωσε;

Ιδα. Τὰ πήρα χθές ἀπὸ τῆς καλόγρυφες ποῦ μου εἴσωσαν το εργο-
γείρο αὐτὸν γὰ τὸ κεντήσω . . .

Ιούλ. Μὰ τι, στὸ μοναστῆρι ἔχουν καὶ λουλούδια; Φθάνει... ἔλεγα λοιπὸν ὅτι τὸ μαγαζῖ τὸ ἐνοίκιασε σιμὰ στὸν Τίβερι... ἐγώ γνωρίζω ἐκεὶ πολλοὺς βαρκάρηδες... (ψάχνει εἰς τὴς τοσέπες. Επαγαλαυβάνει δειλὰ εἰς τὴν Ἰδαν). Μήτη ἔχεις κανένα συγάρο πουθενά;

"Ιδα. "Οχι.

Níva. (χωρὶς κᾶν τὸν κυτταξῆ). Ἐχω δουλεῖα
ξεφορτώσου με!..

Νίνα. Σοῦ είπα, ἔχω δουλειά στὴν κουζίνα... μ' ἐπαρασκότισες
μ' ἔβησα!

Ιούλ. (ἐγειρόμενος ἀπειλητικός). Ἐπὶ τέλους θὰ κουνηθῆς; Πήγαινε γ' ἀγοράσῃς συγάρα σου λέω!..

Níra. Πήγαινε ἐσύ!

Τούλ. Αὲγ εἴηται ντυμένος.

Nina Στεῖλε τὴν Ἰδα.

Νίνα. Στειλε την Ιων. "Ιδα. (φαίνεται στενοχωρημένη). Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τοὺς ὡμούς του συζύγου της νεύει εἰς τὴν Νίναν δεικνύοντα τὸ παράθυρον ὃπως τῆς ὑπερθυμίσῃ ὅτι ὁ Λονδοβίκος περιπατεῖ ἀπὸ κάτω καὶ ὅτι δὲν θέλει γὰρ ουναντήθῃ μαζὶ του).

Nira. (προσποιεῖται ὅτι δὲν τὴν βλέπει καὶ υψούσα τους ωμούς).
Ἐγώ δὲν πηγαίνω.

Ἐγώ σεν πηγαίνω.
· Ιούλ. (όρμῶν κατ' αὐτῆς ἀπειλητικός). · Ελα ἔκουμπίσου πηγαίνεις...

Níva. (είς στάσιν άμυρης στηριζομένη εἰς τό απεραντού μέρος της τραπέζης) "Οχι! Γκάριβε δσο θέσ... δὲν πηγαίνω... Είμαι άδελφή σου... δὲν είμαι δούλα σου... Κι' ἂν θέλη ή "Ιδα νὰ πάγ πάγ... άλλα θά ηγε ἀνόητη..."

Ιδα. (ἀφοῦ ματαίως ἔκαμε ἀπελπιστικά νέυματα οπως ταύταις ήταν τὴν Νίνην, ἀρνάζει τέλος ἀπὸ τὸ παραβὰν τὸ σάλι). Πηγαίνω ἐγώ, πηγαίνω, καλέ... Μὰ γιὰ δημόσια θεοῦ, μὴ μαλώνετε ἔτσι... σᾶς ἀκούει δῆλη γειτονιά... Πάχω καὶ σ' ἔνα λεπτό εἰμαι πίσω...
— (τοιούτου τοιούτου ταύταις ακεδίαν συγκινητικόν). Είσαι ἔνας ἀγγελος!

Ιούλ. (τὴν κυπράζει σχεδὸν συγκινημένος). Είσαι εναρκτήριος...
(ψάχνει στες τούπες του). Νά, τὰ λεπτά... τέσσαρες δεκάρες...
νά... πάρε τές δύο γιὰ συγάρα...
..... πληρώνω ἐγώ! ..

“Ιδα. Δέν πειράζει... ἀφησε τὰ λεπτά σου... πληγωνώ εἶώ...

Iouλ. "Οχι... ἐγώ θὰ τὰ πληρώσω!

Niva. Καλὲ πληρώνει δ κύριος... μὲ λεπτα σίκα σου...

Iδα. (φεύγει βιαστική).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ καὶ ΝΙΝΑ

(Ό Ιούλιος κάθηται σιωπηλὸς πλησίον τῆς τραπέζης. Ἡ Νίνα ἔτοιμάζει τὸ δεῖπνον εἰς τὴν ἀπέναντι γονιάν).

Ιούλ. (μετὰ μαρούλι σιγήν). Τί ἔχουμε νὰ φᾶμε;

Νίνα. Βραστὲς πατάτες γιὰ σαλάτα... καὶ τὸ χθεσινὸ βραστό...

Ιούλ. Κολοκύθια! (σηκώνεται ἀηδιασμένος. Μόλις ἐσηκώθη, τὸν παραφυλάττει ἡ Νίνα. Ο Ιούλιος πηγαίνει εἰς τὸ παράθυρον).

Νίνα. Ιούλιε!

Ιούλ. (πλησίον τοῦ παραθύρου, χωρὶς νὰ κυττάζῃ ἔξω). Τί ἔπαθες;

Νίνα. (μετὰ σιγήν, ζητοῦσα νὰ εῦρῃ κάτι τι ὅπως εἴπη). Δὲν διορθώνεις τὸ κρεβῆτα σου;

Ιούλ. Τώρα... τώρα... ἂσε νὰ φᾶμε πρῶτα!.. (ἀδιάφορος κυττάζει στὸ δρόμο ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιά. Φαίνεται σᾶν νὰ διακρίνῃ κάπι τὴν κάπιον ποῦ τὸν ἐνδιαφέρει, διότι ξάφρου ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ βγάζει ἔξω τὸ κεφάλι του. Ἡ Νίνα τὸν κυττάζει τρομασμένη· δὲν ἡξεύρει τί νὰ κάμη. Ἐκεῖνος ἀποτύμως γυρίζει καὶ τὴν κυττάζει, ἐνῷ ἡ Νίνα ἐξακολουθεῖ νὰ τακτοποιῇ τὸ τραπέζι).

Νίνα. (ἡσεμος) Τί εἰδες;

Ιούλ. (ἀτερίζων αὐτὴν ἐπιμόρνως ἀλλὰ μὲ πονηρὰν γαλήνην). Τί ποτε. Γιατὶ; Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ πάρω κι' ἔγῳ λίγον ἀέρα;

Νίνα. Καὶ ποιός σου λέει σχι;... Ἀλλὰ κλεῖσε τώρα τὸ παράθυρο γιατὶ μοῦ φθάνει τὸ κρύο ποῦ ἔχω, ἀφοῦ σληγ μέρα μουσκεύω στὰ νερά. (Βαρεῖα σιγὴ πιέζει καὶ τοὺς δύο).

Ιούλ. (δόρυος τὴν κυττάζει πάντοτε, ἐνῷ ἐκείνη πηγαίνει ἀπὸ τὸ ἔρμαρι εἰς τὸ τραπέζι). Αἱ, ἐτελείωσε τὸ διόρθωμα τοῦ τραπεζιοῦ;

Νίνα. Ετελείωσε... μάλιστα...

Ιούλ. Τότε λοιπὸν πές μου... ἥλθε κανεὶς ἐδῶ τὴν ώρα ποῦ ἐκοιμώμοιν;

Νίνα. Κανεὶς.

Ιούλ. Μὰ πῶς τὰ ξέρεις ἀφοῦ ἔως τώρα ήσο στὴ βρύση;

Νίνα. Τὸ ξέρω, γιατὶ μοῦ τὸ εἰπεν ἡ "Ιδα".

Ιούλ. Α! (σιωπᾶ κατηφήσ).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἄνω καὶ ἡ ΙΔΑ

"**Ιδα.** (ἐπανερχομένη) Κάνει κρύο! Νά, τὰ σιγάρα... γιὰ ίδες τα ἄν ἦν καλά· (τοῦ δίδει ἔρα πακετάκι σιγάρα. Ἡ Νίνα σερβίρει εἰς τὸ τραπέζι τές πατάτες).

Ιούλ. (παίρνει τὰ σιγάρα μὲ εἰρωνείαν). Κι' ἀν δὲν εἶνε καλά, ἔχεις διάθεσι νὰ τοῦ τὰ πᾶξ πίσω;

Ιδα. Καὶ βέβαια... τοῦ τὰ πηγαίνω ἀμέσως...

Ιούλ. (χωρὶς νὰ τὰ κυττάξῃ τὰ θέτει εἰς τὴν τοέπην του). "Εξοχα είναι!... (τὴν κυττάζει πάντοτε).

Ιδα. (βγάζει τὸ σάλι καὶ πηγαίνει εἰς τὸ τραπέζι). Θὰ φᾶμε;

Ιούλ. "Οποιος πεινᾶ, τρώει... ὅποιος δὲν πεινᾶ, κυττάζει..."

Ιδα. (ἐνρροῦσσα τὴν μεταβολὴν τοῦ 'Ιουλίου). Τί έχεις; Μήπως είσαι ἀδιάθετος;

Ιούλ. Εὐχαριστῶ. Είμαι έξοχα. (Κάθηγται εἰς τὸ τραπέζι). *"Η Νίνα καθισμένη δίδει τὸ πιάτο μὲ τες πατάτες εἰς τὸν 'Ιούλιον, ὁ δποῖος τὸ ἀποποιεῖται τὸ περοῦ εἰς τὴν 'Ιδαν, ἡ δποῖα παίρνει. Αἱ δύο γυναῖκες τρώγονται σιωπῆλαι).*

Ιδα. Μά, καλέ, ἔσένα πάντα σ' ἀρέσουν ή πατάτες.

Ιούλ. Δὲν ἔχω δρεξῖ. Τί λές, Νίνα;

Νίνα. Γιὰ ποιά δουλειά;

Ιούλ. Πῶς δὲν ἔχω δρεξῖ... Ἀλλὰ βλέπω πῶς κι' ἡ 'Ιδα δὲν ἔχει δρεξῖ... καὶ εἰσθε βουδέες κι' ή δύο...

Νίνα. (ὑψώνει τοὺς ωμούς. Πηγαίνει νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ τσουκάλι τὸ βραστό. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κτυποῦν εἰς τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΕΚΟΣ — ΝΙΚΟΣ — ΙΔΑ — ΙΟΥΛΙΟΣ — ΝΙΝΑ

Νίνα. (Πηγαίνει καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Εἰσέρχονται ὁ Κέκος καὶ ὁ Νίκος μὲ ξερὸ κοντσαβάκικο καπέλο, μὲ λεπτὸ μπαστοντάκι καὶ μὲ τὴν συνήθη τῶν κοντσαβάκηδων περιβολήν. *"Ο Κέκος εἶνε παχύς, ησυχός, κόκκινος, γελαστός· ὁ Νίκος ισχυρότερος, κίτρινος, μὲ καλοστρωμένο μοντάκι).*

Ιούλ. "Ωρα καλή, παιδιά.

Κέκος. Κυρά "Ιδα... καλήν δρεξῖ..."

Νίκος. Ελέγαμε πῶς θάχατε τελεώση... Κυρά Νίνα... (βγάζουν τὸ καπέλο). Εἰσθε καλά;

Ιδα. (ἡ δποία μόλις τοὺς εἶδεν εἰσερχομένους ἐγείρεται καὶ κομιβάνει τακτοποιοῦσα τὸ φόρεμά της). Καλὲ μὴ βγάνετε τὰ καπέλα σας! (οἱ δύο φίλοι ξαναφοροῦν τὰ καπέλα των. *"Η 'Ιδα τοὺς προσφέρει δύο καθίσματα). Καθῆστε. 'Ανάβει τὰ δύο κηρύα ἐπὶ τῆς τραπέζης, κλείει τὸ ἀρμάρι τὸ δποῖον εἰχε μείνη ἀνοικτὸν καὶ τακτοποιεῖ τὴν κουζίναν).*

Ιούλ. (πλησιάζων τὴν 'Ιδαν). Μήν τοὺς πῆς τίποτε γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Πασχάλη γιὰ τὴν ξυλεία.

Ιδα. Πίνετε ζενα ποτήρι; (χύνει κρασί σὲ δύο ποτήρια ἀφοῦ προηγούμενως τὰ ξεπλένει μὲ λίγο κρασί).

Κέκος καὶ Νίκος — Εἰς θύειαν σας!.. (πίνονταν δλίγον καὶ ἔπειτα κρατοῦν εἰς τὸ χέρι ακόμη τὸ ποτήρι των).

Κέκος. Μωρό ώραιο είνε. Απὸ ποῦ τὸ παίρνετε;

Ιδα. 'Απὸ ἑδῶ ἀπέναντι... είνε σπιτικὸ κρασί...

Κένος. Φαίνεται... "Ενα νέκταρ είνε... Μ' ἀλήθεια, είσαι ξνα τριαντάφυλλο, κυρά" *"Ιδα.*

"Ιδα. Λέξ; Καὶ ὁ Ἰούλιος λέει πῶς εἴμαι χλωμή.

Νίκος. "Ισως θὰ ἔχῃ τὴς αἰτίες του... καὶ θὰ ξεύρῃ τι λέει... Νιόγαμδρος, βλέπεις... Θὰ μᾶς καλέσετε βέβαια στὰ βαφτίσια... (γελῶν).

"Ιδα. "Ο Θεὸς κι' ὁ λόγος σου!

Νίνα. (σιωπή πάντοτε στενοχωρημένη). Κάμνει ἐν κίνημα σᾶν νὰ ἔλεγε: «Αὐτὸ μᾶς ἔλευπε!» καὶ πηγαίνει πρὸς τὸ ἀριστερὰ σπόρωχνουσα τὴν θύραν.

Κένος. Πάντα σκεπτική καὶ μελαγχολική είνε ἡ κυρά Νίνα.

"Ιούλ. "Ανδρα γυρεύει...

Κένος. Αī, μὰ είνε καιρός τώρα πλειά... ἢ μάλιστα μοῦ φαίνεται πῶς πέρασε...

Νίκος. Κάθε ἄλλο μάλιστα... τώρα μάλιστα είνε μόδα νὰ πανδρεύωνται εὐκολώτερα ἢ ἡλικιωμένες λιγάκι... ἢ γυναικα είνε σὰν τὸ φροῦτο... καλλίτερα νάναι ωριμη.

"Ιούλ. Πάρε την λουπόν ἔσù τὴν Νίναν...

Νίκος. Εὐχαριστῶ... δὲν καπνίζω!..

Κένος. (γελᾶ). Ἐπακολουθεῖ στιγμαία σιωπή).

"Ιούλ. Χωρὶς ἀστεῖα, καπνίζεις ἔνα σιγάρο; (προσφέρει εἰς τὸν δύο φίλους σιγάρα, τὰ ὅποια αὐτοὶ παίρουν, τὰ κόρουν στὴ μέση καὶ τὸ μὲν ἥμισυ φυλάττουν εἰς τὴν τσέπην, τὸ δὲ ἄλλο ἀνάβουν χωρὶς νὰ εἰποῦν οὕτε κάν: εὐχαριστῶ).

"Ιδα. "Ηλθατε νὰ πάρετε τὸν Ἰούλιο; (τὸν κυπτάζει δειλὴ καὶ φιλοργίζει κοκκινίζοντα). Ο Ἰούλιος είχε πῆ πῶς δὲν θὰ ξεγκαίνε ἀπόψε...

"Ιούλ. (ξηρῶς) "Οχι, εἶπα πῶς θὰ γυρίσω ἐνωρίς... (Διακοπή). Η *"Ιδα* σηκώνεται, μὲ μάτια φορτωμένα ἀπὸ δάκρυα, πηγαίνει εἰς τὴν θεομάστοραν ζητοῦσα ὅπως κούψῃ τὰ δάκρυνά της. Ἐπειτα πηγαίνει πρὸς τὸ πλησίον τοῦ παραθύρου τραπεζάκι. Ο Ἰούλιος ἀνατηδῷ, τὴν πλησιάζει καὶ τῆς λέγει ἐν ἔξεγέρσει:) Ποῦ πᾶς;

"Ιδα. Ἐγώ; Πουθενά... (προσπαθεῖ νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν κοστοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τὸ φόρεμα). Μὴ φύγης, Ιούλιε! Μεῖνε ἀπόψε σπίτι! Δὲν ἔρεις τι ὑποφέρω νὰ σὲ περιμένω ἔως τὴν χαρωπή... Κάθε βῆμα ποῦ ἀκούω στὸ δρόμο είνε μιὰ ἐλπίδα γιὰ μένα... Μεῖνε... Δὲν είνε ζωὴ αὐτή... ἔτσι... χωρὶς ἔσε... Εἶνε ἀγωνία... ποῦ θὰ μοῦ κοστίσῃ τὴν ζωήν...

"Ιούλ. Φθάνει πειά... "Αφησε τὴς κωμῳδίες!.. Μᾶς κυττάζουν ἐκεῖνοι... Μήπως νομίζεις πῶς είμαι μαθητὴς τοῦ σχολείου καὶ πρέπει νὰ πάρω ἀδεια γιὰ νὰ βγῶ ἔξω;

"Ιδα. Μὴ μοῦ μιλῆς ἔτσι... Κάθε λόγος σου μοῦ είνε μαχαιριά... (τοῦ πιάνει τὸ χέρι). "Ακουσε πῶς κυττάζεις τοῦ καρδιά μου!.. (προσπαθεῖ νὰ φέρῃ τὸ χέρι τον εἰς τὴν καρδιάν της).

"Ιούλ. Μὲ ἐν ἀπότομον κίνημα ἀπελευθερώνεται ἀπὸ αὐτήν).

"Ιδα. (ψελλίζει) Ιούλιε! Ιούλιε! (Έκεινος τὴν ἀπολιθώνει μ' ἔνα

τον βλέψα. Ή Ιδα χώρεται πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν καὶ ἐξηντλημένη πίπτει ἐπὶ τοῦ καναπὲ θρηνοῦσα).

Νίκος. (ό δόποιος μέχρι τοῦδε ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν ἥκουε καὶ ὅτι δὲν ἔβλεπε, συμβούλεύσας μάλιστα καὶ τὸν Κέκον νὰ μὴ κυττάζῃ ποὺς τὸ παραβάν, λέγει εἰς τὸν Ιούλιον χαμηλοφόρων). Γυναικοκαϊδεμένε ! (Καὶ ἀμέσως κατόπιν ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ :)

Πείσματα καὶ πεισματικά
σ' ἐμένα δὲν περνοῦνε ...

Κέκος. Σώπα ! Νὰ τραγουδᾶς κανείς, ἐνῷ ποῦ ἔνας ἄλλος κλαίει, φέρνει κακό ...

Νίκος. Σ' ἐκεῖνον ποῦ κλαίει ἡ σ' ἐκεῖνον ποῦ τραγουδᾶ;

Ιούλ. (λαμβάνων τὸ καπέλο του). Πᾶμε ; (Ξεκινοῦν. Ο Κέκος καὶ ο Νίκος ἐξέρχονται πρῶτοι).

Ιδα. (ὅταν δὲν οὐδίσκεται εἰς τὴν θύραν δόματα ἔξω). Ιούλιε, Ιούλιε, ἄκου ! ..

Ιούλ. Τί θέλεις ;

Ιδα. Φεύγεις ;

Ιούλ. Τὸ βλέπεις ...

Ιδα. Τοῦλάχιστον ...

Ιούλ. Τοῦλάχιστο ... τι ;

Ιδα. Τοῦλάχιστο ... πές μου ... δὲν σοῦ χρειάζεται τίποτε ; Φεύγεις μὲ τοὺς φίλους σου ... "Εχω ἐδῶ πέντε φράγκα ἀκόμη ... (ξεκούμβωνται τὸ πουκαμισάκι της, ἐρευνᾶ εἰς τοὺς κόλπους καὶ τὰ βγάζει ἔξω).

Ιούλ. (μὲ περιφρόνησιν). Απόψε δὲν μοῦ χρειάζονται ! ..

Ιδα. Ιούλιε ! — Γιατί ; .. (τὸν βλέπει ἐξερχόμενον, κλείοντα μὲ ψυχραιμίαν τὴν θύραν. Ο Νίκος ἐξακολουθεῖ ψάλλων τὸ ἀνωτέρω τραγούδι. Ή Ιδα καθισμένη πλησίον εἰς τὸ μεγάλο τραπέζι κλαίει, ἔχοντα κρυμμένον μεταξὺ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΔΑ, NINA, κατόπιν ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

Nira. (ἐπανερχομένη ἔξ αριστερῶν). "Εφυγαν οἱ « κύριοι » ; Αἴ, κι' ἔσύ, τί κλαῖς ; Πρέπει νὰ τὸ πάρης ἀπόφασι τώρα πλειά ... Τί κλαῖς, καλέ ; Φάγε αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ βραστό ... Εργάσθηκες δλη μέρα ... "Ελα, καλή μου, φάγε ... Ερωτικές μικροδουλιές είνε ... (Η Ιδα σηκώνει τὸ κεφάλι, παίσοντες ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πιάτο ποὺ τῆς προτείνει η Nira). Θές νὰ πεθάνης γι' ἀγάπη του ; .. "Άλλο ποῦ δὲν θέλεις αὐτός ...

Ιδα. Μακάρι νὰ πέθαινα !

Nira. Πόσα σοῦ πῆρε ἀπόψε ;

Ιδα. Δὲν ἡθέλησε τίποτε ... Ήταν μὲ τὴν κακή του ... Απὸ τὴν ώρα ποῦ πῆγα νὰ πάρω τὰ σιγάρα ἔγινε ἀλλοιώτικος ...

Níra. Πρέπει νὰ προσέχης γιὰ τὸ Λουδοβίκο...

"Ida. Γιὰ τὸ Λουδοβίκο; (σπογγίζει τὰ δάκρυα). Νομίζεις ὅτι δὲν Ιούλιος ζηλεύει;

Níra. (τρέμουσα) Ποῖος μπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν; Ἐκεῖνος ποῦ ζηλεύει δὲν ἀφήνει ποτὲ ἀπὸ σιμά του τὴν γυναικα του... ἐνῷ αὐτὸς τὸ κόθει λάσπη ὅλη μέρα... "Αν μπορῆς, κατάλαβέ τον ἐσύ..." (βάζει κούσι εἰς τὸ ποτῆρι). Σηκώνεται. Αρχίζει νὰ ξεστρώνῃ τὸ τραπέζι. Αἴφρης ἀκούεται ἐλαφρὸν κτύπημα εἰς τὴν θύραν.

"Ida. Ποῖος νάναι;

Níra. (πλησιάζοντα εἰς τὴν θύραν) Ποῖος εἶναι;

Λουδ. (ἀπέξω) Έγώ... δ Λουδοβίκος...

Níra. (ἀνοίγοντα) Καὶ τί ἀγαπᾶς;

Λουδ. (δειλὸς) Μιὰ λέξη... μιὰ ἐπισκεψοῦλα... Μήπως εἶναι ἀργά;

Níra. Δὲν ξέρεις δὲν εἶναι ἀπέξω τὸ κουδούνι;

Λουδ. Ἐφοβήθηκα μήπως εἶναι πολὺ ἀργά καὶ ἐκτύπησα σιγά... μὲ τὸ χέρι... "Αν δὲν μοῦ ἀπαντούσατε, θὰ ἔφευγα..."

Níra. "Αν μοῦ τὸ ἔλεγες πρίν, δὲν θὰ σοῦ ἄνοιγα... Εδῶ δὲν ξέχεις δουλειά, τὸ καταλαβαίνεις;

Λουδ. (προχωρεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ διακρίνει τὴν "Ida").

Κυρά "Ida"!

"Ida. Λουδοβίκε...

Λουδ. (δειλὸς καὶ περιπαθής πάντοτε) Έκλαύσατε, κυρά "Ida";

"Ida. "Οχι..."

Λουδ. (χαμηλοφώρως πρὸς αὐτήν) Πῶς σχι; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σ' ἀγαπᾶς κακεῖς γιὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

"Ida. (δυνατά) Μή λέξ ἀνοησίες, Λουδοβίκε. Γιατὶ ηλθεσ;

Λουδ. Μή βάζης κακὸ στὸ νοῦ σου... Μπορεῖ καὶ ή κυρά Níra ἀκόμη νὰ μ' ἀκούσῃ!

Níra. Ελπίζω!

Λουδ. (πρὸς τὴν "Ida") Πρὸ μισῆς ὥρας δταν ἐθγῆκες γιὰ νὰ πῆσε στὸ καπνοπωλεῖο...

Níra. Πῶς τὸ ξέρεις;

Λουδ. Τὴν είδα ἀπὸ μακριά. (πρὸς τὴν "Ida") Σ' ἔχαιρέτησα, ἀλλ' ἐσὺ δὲν ἔδωκες καμμίαν ἀπάντησι... Γιατὶ; Δὲν είμαι φίλος;

"Ida. "Αφγασέ τα αὐτά, Λουδοβίκε... Μήν είσαι παιδί... Στὸ λέων μιὰ γιὰ πάντα: μήν ἔρχεσαι ἐδῶ, δταν δὲν εἶναι δ Ιούλιος... (σηκώνεται ὠδρισμένη). Μὰ ἐπὶ τέλους τί ἔρχεσαι νὰ κάμψε; Νὰ μὲ ίδης ποῦ κλαίω;

Λουδ. Νὰ σὲ ίδω. Καὶ νομίζεις πῶς δὲν μοῦ φθάνει αὐτό; Είμαι ἔνα τίμιο παιδί, καὶ μοῦ μαραζεῖς ή καρδιὰ νὰ βλέπω νὰ βασανίζεται ἀδικα μιὰ Παναγία...

Níra. (παρεμβαίνουσα διμιεῖ μὲ ἀποφασιστικότητα συνοδεύουσα τὰς λέξεις μὲ χειρογραμμίας ἐπὶ τῆς τραπέζης) Τίμιο παιδί, είπεσ! "Ακου λοιπόν! ἀν είσαι πράγματι τίμιο παιδί, φύγε καὶ μή ξαναγυρίσῃς ποτὲ πειά. Μιλῶ ξάστερα καὶ γιὰ δικό σου καλὸ καὶ γιὰ δικό της

(δεικνύουσα τὴν Ἰδαν). Έγώ, ἀν ημίουν ἡ Ἰδα, γῆραια νὰ σὲ διορθώσω...

Ίδα. Νίνα!

Νίνα.... Νὰ σὲ μαγερεύσω ὅπως σοῦ πρέπει!...

Λουδ. Τί λέσ, Νίνα;

Νίνα. Μή μᾶς κάνης λοιπὸν τὸν ἄγιο! Δὲν ἥλθες βέβαια ἐδῶ γιὰ νὰ κάμαρώσῃς τὰ μάτια της...

Λουδ. Ναι... ἀκριβῶς γι' αὐτό.

Νίνα. "Αφησέ με, καλέ, νὰ τελειώσω!.. "Ο ἀδελφός μου ἐπῆρε μυρωδὶς ἀπὸ τὴς ἑργολαβίες σου αὐτές καὶ τοὺς περιπάτους σου ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σπίτι... Τώρα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν πιασθῆτε μὲ τὸν Ἰούλιον, θὰ μοῦ ἔγμερώσῃ σωστὸ πανηγῦρι. "Ο, τι κι' ἀν συμβῆ, ἔγώ καλὰ τὴν ἔχω... "Αν τὸν σκοτώσῃς... καρφὶ δὲν θὰ μοῦ καθῇ... γιατὶ θὰ τὸν ἔσφορτωθῶ... "Αν πάλι σὲ σκοτώσῃ ἐσέ... τὸ ἴδιο εἶνε γιὰ μέ... γιατὶ θὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ... κι' ἔτσι θὰ ἡσυγάσω..."

Λουδ. (γελῶν, κάμνει μὲ τὰ δύο χέρια τὸ σχῆμα κεράτων). Στὴν ὑγειά σου, κυρά Νίνα!

Νίνα. Στὴ δική σου... ποῦ μοῦ φαινεται πῶς ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ εὐχές... Αλλὰ δὲν θέλω ν' ἀνακατευθῆς εἰς αὐτὰ ἡ Ἰδα... Λοιπόν, κόφ' το λάσπη... (Ό Λουδοβίκος ὑψώνει τοὺς ὄμονος). Πέρι του το ἐσύ, Ἰδα, γιὰ νὰ πεισθῇ...

Ίδα. "Έχει δίκηρο ἡ Νίνα, Λουδοβίκε!.. Σὲ βεβαιώνω πῶς δὲν εἶνε αὐτὴ στιγμὴ γι' ἀστεῖα!

Λουδ. Μὰ ἔγώ δὲν ἀστειεύομαι... Μάλιστα, ἀν θέλετε νὰ μάθετε, ἥλθα ἐδῶ νὰ μιλήσω καθαρά... Κυρά Νίνα, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ πῶ δύο λόγια στὴν Ἰδα;

Νίνα. Τι μὲ μέλιτει ἔμενα; Νοικοκύρης εἶσαι... Έγώ ἔκαμα τὸ χρέος μου νὰ σὲ εἰδοποιήσω. (Έξερχεται ἀπὸ τὸ ἀριστερά).

Ίδα. "Οχι, δηλα... μόνη μ' ἐσὲ δὲν θέλω νὰ μείνω... (δρόμια).

Λουδ. Φοβᾶσαι;

Ίδα. "Οχι, δὲν φοβᾶμαι... ἀλλ' ἔτσι δίνω ὑποψίες.

Λουδ. Δύο λέξεις μονάχα... δύο λόγια...

Ίδα. Γρήγορα!

Λουδ. Μοῦ μιλεῖς σᾶν ἔχθρός!

Ίδα. "Οχι, δηλα... τὸ ἔρεις... Μὰ ἐπὶ τέλους τι θέλεις νὰ μοῦ πῆσ;

Λουδ. Θέλω νὰ σοῦ πῶ δτι εἴμαι στὰς διαταγάς σου... νὰ φύγω... νὰ μείνω... νὰ σὲ πάρω μαζί μου... ὅπου θέλεις... ἀφοῦ ἐδῶ εἶσαι τόσο δυστυχισμένη...

Ίδα. "Αλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια!

Λουδ.... σὲ ἐκμεταλλεύονται!...

Ίδα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια!

Λουδ.... εἶσαι ἐγκαταλειμμένη.

Ίδα. Σοῦ λέω δτι δὲν εἶνε ἀληθινά!

Λουδ. Θέλεις ἀπόδειξε;

Ιδα. Γιὰ τὶ, γιὰ ποιά δουλειά; Δὲν είνε ἀλήθεια, δὲν θέλω καμίαν ἀπόδειξιν, δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε... Μου λέξ αὐτές τὴς ἀτιμίες γιὰ νὰ μέ συγκινήσῃς;

Λουδ. "Αφησέ με νὰ μιλήσω!..

Ιδα. "Οχι... τίποτε... Συκοφαντεῖς τὸν Ιούλιον! Ο ἄνδρας μου δὲν ἔχει ἄλλες γυναικες... Δὲν εἰν' ἀλήθεια!.. Είμαι εὔτυχη-σμένη... κανεὶς δὲν μ' ἔκμεταλλεύεται... Ο Ιούλιος δὲν μὲ προ-δώνει... Καὶ τὶ λοιπόν; Επειδὴ δὲν βρίσκει ἑργασία, γ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν κατηγορῆς δι τε είνε χαραμοφώμης... πῶς ζῇ ἀπάνω στοὺς ὅμιους μου;.. 'Αλλ' αὐτὸ είνε ἀτιμία, ναι, ἀτιμία! (πίπτει ἐξηρ-τλημένη καὶ θορυβοῦσα). Δὲν είνε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ἀλήθεια... Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε... Μὴ μου λέξ τίποτε... .

Νίνα. (προβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον). Πήγαινε, Λουδοδήκο! Τὸ βλέπεις!

Λουδ. (κυντάζει γύρῳ ἀπελπισμένος). Αἴφνης βλέπει τὰ γαρύ-φαλα). Μου δίνεις τούλαχιστο ἔνα γαρύφαλο;

Νίνα. (παίρνει ἔνα γαρύφαλο). Νά... πάρε το καὶ ξεφορτώσου μας!.. (τὸν σπρώχνει τὰ ἐξέλιθη).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

NINA, ΙΔΑ, ἔπειτα ΙΟΥΛΙΟΣ καὶ ΝΙΚΟΣ

"**Ιδα.** Αὕτη η ζωὴ είνε σωστὸς Χάρος!

Νίνα. Έσύ φταις!

"**Ιδα.** Μὰ τὶ θὰ ἔκανες ἐσύ;

Νίνα. Θὰ τὸν ἄφηνα νὰ φοφήσῃ ἀπὸ τὴν πεῖνα... Καὶ τότε θὰ ἔθλεπες ἂν ἐδούλευε... Καὶ τὸν τὰ ἔδγακε μὲ τὸν ιδρωτά του τὰ λεπτά, δὲν θὰ εἰχε τόση εὐκολία νὰ τὰ πετῷ. (Πηγαίνει εἰς τὸν γερο-χύτην, βάζει τὰ πιάτα εἰς μίαν πλατεῖαν λεκάνην καὶ χύνει ἐπάνω τους ζεστὸν νερό).

"**Ιδα.** (ξεκεπάζει τὸ κέρτημα, παίρνει τὰ βελόνια καὶ κόβει κλω-σῆ). Τὴν συγμήν ἐκείνην ἀκούονται ἀπὸ τὴν σκάλαν καὶ τὸν δούμον οὐδιλιάσματα γυναικῶν ἀπελπιστικὰ καὶ ἔνας συγκεχυμένος θόρυβος. "Επειτα ἔνα κονδασμένο βῆμα ἀκούεται ἀνερχόμενος. Η Ιδα σπεύδει πρὸς τὸ παράθυρον. Ο Ιούλιος εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ δίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Νίκος, δύσις εἰσερχόμενος κλείει τὴν θύραν).

Νίνα. Ιούλιε; Τί είνε; Τί ἔκαμες;

"**Ιδα.** Ιούλιε!

Ιούλ. (δίπτει χαμαὶ τὸ αἷματωμένο μαχαῖρι, τὸ όποιον ἐκράτει εἰς τὸ δεξὶ χέρι). Κάμνει ἀπελπιστικὴν προσπάθειαν ὅπως ταπεινωθῆ καὶ μὲ ἄγοιο χαμόγελο ἀνατὰ τὴν ψυχοαιμίαν του καὶ τὸν σαρκασμόν του. Προχωρεῖ σιγὰ πρὸς τὴν Ιδαν). Ετούτο τὸ κόκκινο γαρύφαλο... τ' ἀδρέφι... σοῦ τὸ στέρνει ὁ Λουδοδήκος... Τώρα ντὲ ἔχει κι' ἄλλο ἔνα λουλούδι ἀπὸ τούτη τὴν μεριά... (δεικνύει πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς). Πᾶμε!

Ίδα. Ίούλιε! Τί ἔκαμες; Τὸ πίστευσες πᾶς ἐγώ...; Παναγία μου, μαρτύρησέ το Ἐσύ... καὶ πὲς τὴν τιμιότητά μου!..

Νίκος. (τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν ἀπομακρύνει πρὸς τὴν θεομάστραν). **Άφησε,** διάδολε, τώρα τῆς γυναικες... καὶ φρόντισε νὰ γλυτώσῃς ἐσύ...

(Ἀκούεται κτύπος ἀπέξω καὶ μία φωνὴ διακρίνεται μέσα εἰς τὴν σιωπήν): — 'Ἐν ὁνόματι τοῦ Νόμου, ἀνοίξετε!

Νίκος. Ποῦ είνε τὸ μαχαίρι; (τὸ παίρνει καὶ τὸ πλένει). Ποῦ ἔχετε στάκτη, Νίνα; (ἔσενται κάτω ἀπὸ τὴν θεομάστραν καὶ ἔκει μέσα εἰς τὴν στάκτην κρύβει τὸ μαχαίρι).

Νίνα. (εἰς τὴν θύραν) Ποῖος είνε; Τί θέλετε;

Ίούλ. Μά, τώρα λοιπόν!.. (ξεσκοίζει μὲν ἀδιαφορίαν τὸ σακκάκι καὶ τὸ καπέλο του). Ἀποτόμως σπρώχνει τὴν Νίναν καὶ ἀνοίγει τὴν θύραν. Δύο ἀστυφύλακες εἰσοδομοῦν. **Όπίσω** φαίνονται τέσσαρες ἢ πέντε περιέργους, τοὺς ὅποιους ὁ Νίκος διώχνει μὲν τὰ χέρια καὶ φωράζει: **Τί εἶνε;** Θέατρο τὸ ἐκάματε;) **Τί θέλετε;**

Εἶς φρουρὸς — Ποῖος ἀπὸ σᾶς είνε δ 'Ιούλιος Μορέττη;

Ο ἄλλος φρουρὸς — Εκεῖνος ἔκει! Τὸν γνωρίζω ἐγώ!

Ίούλ. Ναι, ἐγώ είμαι! **Ένομίζεις** πῶς θὰ κρυψθῶ; (τὸν πιάνουν, τοῦ βάζουν χειροπέδας χωρὶς δ 'Ιούλιος ν' ἀπισταθῇ διόλουν).

Νίνα. "Οχι, οχι, Ίούλιε! (πρὸς τοὺς ἀστυφύλακας) Δὲν εἰν' αὐτός! Δὲν ἔκαμε τίποτα..."

Ίούλ. (πρὸς τὴν **Ίδαν** ἡτις ἔντρομος ἐκρύβη ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραβάν). Τοῦ ἔκανες τὰ γλυκὰ μάτια καὶ τοῦ ὥρκιζόσουν ἀπὸ ἔκεινο τὸ παράθυρο σήμερα, αϊ; Αὔριο, φῶς μου, δὲν θὰ ξαναπεράσῃ... οὕτε αὔριο... οὕτε ποτὲ πλειά...

Ίδα. Μήν τὰ λέεις αὐτά, Ίούλιε... Ρώτησε ἀν θέες τὴν Νίνα... γιὰ νὰ μάθης...

Αστυφύλ. Ελα... ἐμπρός!

Νίνα. Δὲν εἰν' ἀλήθεια! **Όχι...** φέμιματα είνε!

Ίούλ. Σώπα, ἀτιμη!

Αστυφύλ. Έμπρός, πᾶμε!

Ίούλ. Μή μὲ σπρώχνετε. Βλέπετε πῶς δὲν ἀντιστέκομαι... (πρὸς τὸν Νίκον). **Ἐσύ,** Νίκο, νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴν ἀδελφή μου... Η γυναῖκα μου... ἔννοια σου... θὰ βρῆ κανένα προστάτη...

Ίδα. (τρέχει εἰς τὴν θύραν καὶ τὴν φράττει μὲν αὐοικτὰ χέρια). **Όχι...** μὴ φύγης ἔτσι... πρὶν μ' ἀκούσῃς... **Ίούλιε,** σου δρκίζομαι στὴν Παναγία... δὲν εἰν' ἀλήθεια... δὲν ἐγνώρισα ἄλλον ἀπὸ ἑσέ... ἑσέ μονάχα σ' ὅλη μου τὴν ζωή... (δ 'Ιούλιος κινεῖ τὸ κεφάλι). **Ἐσέ μονάχα... τ' ἀκοῦς;** (**Ο Νίκος** τὴν πιάνει ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν σύρῃ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον).

Ίούλ. (τὴν ἀτενίζει σαρκαστικῶς). Διάδολε, εἰσαι ὅμορφοῦλα! (**Ἐξέρχεται πρῶτος.** Αἱ δύο γυναικες θέλονται νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, ἀλλ ὁ Νίκος τὰς σπρώχνει πρὸς τὰ ἐντός καὶ κλείει τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

Νίκος. Ποῦ πηγαίνετε;

"**Ιδα.** (πίπτει γουνπετής πλησίον τῆς κλίνης). Παναγία μου!..

Νίκος. (τὴν πάνει ἀπὸ τὸν ὕμον). Κυρά "Ιδα"...

Νίνα. "Αφησε τῆς ἀνοησίες. Πρέπει νὰ ἑτοιμάσωμεν ροῦχα, ἀσπρόρρουχα καὶ κανένα παρᾶ γιὰ τὸν 'Ιούλιο..."

Νίκος. Καλὲ τι ροῦχα καὶ λεπτά... Εδῶ πρόκειται γιὰ πρᾶγμα σπουδαιότερον ἀπὸ τὰ λεπτά καὶ τὰ ροῦχα... (πρὸς τὴν "Ιδαν"). Κυρά "Ιδα!" Αφησε τοὺς ἀγίους καὶ τῆς Παναγίες καὶ συλλογίσου τὸν 'Ιούλιο. Πρέπει νὰ διορθώσῃς τὴν τρέλα ποῦ ἔκαμες..."

Νίνα. Μὰ πῶς συνέδη; (πρὸς τὸν Νίκον). Τὸν εἶδε ποῦ ἔγκαινε;

Νίκος. Τὸν εἶδε ποῦ ἔμπαινε... καὶ περιμέναμε στὴν πόρτα...

Νίνα. Κι' ἐσὺ ἀκόμη;

Νίκος. Ναι, κι' ἔγώ. Εἶνε μερικὲς στιγμὲς ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀφήσῃ τοὺς φίλους του... Έκαρτεροῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν ἔξωπορτα... χλωμός σᾶν πεθαμμένος... καὶ κάθε τόσο ἐμουρμούριζε: «'Ακόμη δὲν βγαίνει δ ἄτιμος... ἀκόμη!»

"**Ιδα.** 'Ιούλιε!.. 'Ιούλιε!..

Νίκος. Αὐτὸ μποροῦσες νὰ τοῦ τὸ πῆγε πρῶτα! "Οταν δὲ Λουδο-βίκος ἔθγῆκε ἔξω, πρὶν κάμη βῆμα, ἐσταμάτησε στὴν ἔξωπορτα... μᾶς εἶδε... καὶ ἐμουρμούρισε: «Τί θέλεις, 'Ιούλιε;» Ο 'Ιούλιος τότε τοῦ ἐρρίχθη κατεπάνω καὶ...

"**Ιδα.** Λυπήσου με... λυπήσου με!

Νίκος. Ατί, κυρά "Ιδα, η ἀμαρτίες πληρώνονται... Γι' αὐτὸ δ 'Ιούλιος τὸν ἐπλήρωσε καλὰ τὸ φιλαράκο...

Νίνα. "Αφησέ τα αὐτά. Μὰ ποῦ ἔχετε τὸ μυαλὸ νὰ πιστεύσετε πῶς ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποῦ ἔχεις η "Ιδα διὰ τὸν 'Ιούλιον... Θὰ ήτο δυνατόν νὰ παραδοθῇς ἐναν ἄλλον;

Νίκος. "Αν ἦγε ἀλήθεια αὐτὸ ποῦ λέσ... πῶς η κυρά "Ιδα δὲν εἶχε σχέσι μ' αὐτόν... τότες εἶνε χειρότερο... πολὺ χειρότερο..."

Νίνα. Χειρότερο;.. Μὰ ἐτρελάθηκες;

Νίκος. Μ' ἀφήνεις νὰ μιλήσω; Εμένα λίγο μὲ μέλλει γιὰ ἐκεῖνο ποῦ μπορεῖ νὰ ἔκαμε η "Ιδα. Ποῖος πταίει... δὲν κυττάζω... Οι εἶνα μπροστά στὸν 'Ανακριτήν ποῦ θαρρήν νὰ σὲ ἔνα ἄλλο ζήτημα: ἀν μπροστά στὸν 'Ανακριτήν εἶκενες τῆς ἀνοησίες ποῦ εἶπες ἔξετάσῃ, κυρά "Ιδα, θὰ ἔαναπῆς ἔκεινες τῆς ἀνοησίες ποῦ εἶπες μπροστά στοὺς ἀστυφύλακες... τότε δὲ 'Ιούλιος θὰ καθήσῃ στὴν φυλακὴ εἶκοσι χρόνια τούλαχιστο..."

"**Ιδα.** Είκοσι χρόνια! Ω, οχι!

Νίκος. Σοῦ τὸ λέω ἔγώ. Σ' αὐτές τέξ δουλειές είμαι ξεφτέρι... Μονάχα ἐσὺ μπορεῖς νὰ τὸν σώσῃς... Αλλως τε γιὰ σκέψου: Γιατί τὸν ἐσκότωσε δ 'Ιούλιος; Γιατί ἄλλο, παρὰ ἔξ αἰτίας σου; Αὐτὸ τὸ

καταλαβαίνεις πολὺ καλά... "Αν τὸν καταδικάσουν λοιπόν... έσù θὰ ἡσαι ή ἀφορμή..."

Nína. Ἐτρελάθηκες, Níko;

Níkos. Σώπα έσù κι' ἀφησέ με νὰ μιλήσω! Δὲν ἔτρελάθηκα. Ή κυρά "Ιδα μὲ καταλαβαίνει... δλη ή ὑπόθεσι από αὐτὴν κρέμεται... Βέβαια... τὸ ἐννοω... εἰνε πικρὸ πολύ... ἀλλὰ ή τύχη της τῶχει νὰ βασανίζεται... Δοιπόν δταν σ' ἐρωτήσῃ δ' Ανακριτής, δ' Αστυνόμος, τὸ Δικαστήριο, έσù πρέπει νὰ ξεμολογηθῆξ πῶς δ' Λουδοβίκος ηταν ἐραστής σου..."

"Ida. Νὰ ξεμολογηθῶ;

Níkos. Νὰ ξεμολογηθῆξ... νὰ πῆς... τὸ ίδιο εἰνε... Νὰ πῆς ψέμματα ἐπὶ τέλους!.. εἰνε ἀνάγκη!.. Τὸ ζήτημα εἰνε αὐτό: ἀν τὸ Δικαστήριο καὶ οἱ ἔνορκοι μάθουν δτι εἰσαι ἀθήφα καὶ ἀνακαλύψουν πῶς δ' Ιούλιος ἔζοῦσε στής πλάτες τῆς δικές σας, ἀν ἐννοήσουν πῶς έσù εἰσαι μιὰ ἀγία κι' ἐκεῖνος... ἔνας δολοφόνος, θὰ τὸν δικάσουν εἴκοσι χρόνια τούλαχιστο... σοῦ λέω! "Αλλ' ἀν ἔσù δμολογήσῃς δτι δ' Λουδοβίκος ηταν... ἐπὶ τέλους δτι μεταξὺ έσε καὶ τοῦ Λουδοβίκου... ηταν... κάποια σχέσι... τότε δ' Ιούλιος θὰ δικασθῇ λίγους μηῆνας... ισως μάλιστα νὰ βγῆ κι' ἐλεύθερος... ποιός τὸ ξέρει... αὐτό ἔξαρτᾶται ἀπό τοὺς ἐνόρκους... Τότε πλειά θὰ θεωρηθῇ ώς ἔνας ἀνθρωπος ποῦ έσκότωσε γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴ του..."

"Ida. Καὶ πρέπει νὰ εἰπῶ;...

Níkos. Πῶς δ' Λουδοβίκος ἔρχότουν συχνὰ ἐδῶ μέσα, ναι!..

"Ida. Ποτέ, ποτέ!.. "Επειτα ἀπό τὸν ἄνδρα μου θέλετε ἀκόμη νὰ μοῦ ἀρπάξετε καὶ τὸ καλὸ δνομικ; Εἰνε ἀτιμία αὐτό ποῦ μοῦ προτείνεις... Δὲν εἰσαι φίλος οὗτο τοῦ Ιουλίου οὗτε ἐμέ..."

Níkos. Μὰ δὲν καταλαβαίνεις, γιὰ δνομικ θεοῦ; Εἴκοσι χρόνια η ἐλεύθερος... ἀπό σένα ἔξαρτᾶται. (*Κινυοῦ ἀπέξω τὸν κώδωνα*). "Ισως εἰνε δ' Αστυνόμος... στάσου λοιπὸν προσεκτικὴ ἵσσα θὰ τοῦ πῆς... "Αν σ' ἐρωτήσῃ γιὰ τὸ Λουδοβίκο... πές του: ναι... ναι..."

"Ida. Ποτέ!.. ποτέ!.. πές το ἔσù Nína! "Εγώ δὲν μπορῶ, πές το ἔσù!

Nína. (κινεῖ τὸ κεφάλι καὶ ἀποσύρεται κατὰ μέρος).

"Ida. Nína!

Nína. Κάμε δ, τι θές... ἀλλὰ πρῶτα σκέψου... (πηγαίνει ν' ἀροίξῃ).

"Aστυν. Τὰ δνόματα...

Níkos. (γενόμενος περιποιητικὸς κρατεῖ τὸ καπέλο στὸ χέρι, ὑποκλίνεται καὶ παίρνει ἔνα κάθισμα). Καθῆστε, κύριος αστυνόμε... (πρὸς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸν ἀστυνόμον ἀστινφύλακας). Καὶ οἱ κύριοι... ἀν ἐπιθυμοῦν... ἀς καθήσουν. (*Η Nína εἶνε ἀπησχολημένη μὲ τὴν παρονοίαν τοῦ Αστυνόμου. Τακτοποιεῖ τὸ τραπέζι, καὶ τὸ καθαρίζει μὲ μιὰ πατσαβοῦρα*).

"Aστυν. (πρὸς τὸν Níkon). "Α, εἰσαι κι' ἔσù ἐδῶ; Εὐχάριστη συντροφιά... "Επειτα λοιπὸν θάρθηξ καὶ σὺ μαζί μας.

Níkos. Αφῆστε κατὰ μέρος τῆς δικές μου ὑποθέσεις... κύρ

ἀστυνόμε... Ἐχετε εὐχαρίστησι νὰ μοῦ δώσετε τὸ μπαστοῦνι σας ;
Ἐτοι μπορεῖτε νὰ γράφετε καλλίτερα ...

Άστυν. (στέκει ὅρθιος καὶ βγάζει ἐν σημειωματάριον). Σὺ όνομά-
ζεσαι Νικόλαος Σαντινῆς. (Πρὸς τὴν Nírav) Καὶ σεῖς ;

Níra. Níra Μορέτη.

Άστυν. (γράφει). Ποια εἶναι ἡ σύζυγος ;

Ίδα. Ἐγώ.

Άστυν. Πῶς όνομάζεσθε ;

Ίδα. Ήδα Μορέτη.

Άστυν. Οἱ γονεῖς σου ;

Ίδα. Σαλβατώρ καὶ Ιουλία Βιαγκίνη.

Άστυν. (πρὸς τὴν "Ídan"). Σεῖς λοιπόν εἰσθε ἡ ἔρωμένη ...

Ίδα. (ὑψώνει τὰ χέρια σᾶν νὰ προσπαθῇ ν' ἀμυνθῆ). Ο Νίκος
ἔτοποθετήθη εἰς στάσιν ὥστε νὰ δύναται νὰ τὴν βλέπῃ χωρὶς νὰ
τὸν βλέπῃ δ Ἀστυνόμος. Τῆς κάρει νοήματα ἀπειλητικὰ ὅπως τὴν
ἔξαγανκάσῃ νὰ εἴπῃ : rai).

Άστυν. Ἀπαντήσατε... Σεῖς εἰσθε ἡ ἔρωμένη τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου,
τὸν δποῖον δ σύζυγός σας συνέλαβεν ἐξερχόμενον ἀπὸ ἑδῶ μέσα;
(δ Νίκος ἔξακολονθεῖ τὰς ἀπειλάς του χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν ἐννοεῖ-
ται οἱ ἀστυνομικοί).

Ίδα. (μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλά). Ναι ! .. ναι ! .. ἐγὼ ημουν ἡ ἔρω-
μένη ... (πίπτει λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Níras).

Άστυν. Πολὺ καλά. (πρὸς τοὺς ἀστυφύλακας). Ερευνήσατε τὰ
κρεββάτια... τ' ἀρμάρια... δλα γύρω ...

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

• Ρώμη 10—12 Φεβρουαρίου 1907.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
(ἀπὸ τὴν «Ἐκατὸ Φωνὲς»)

ΧΑΙΡΕ, Γυναικα Ἐσύ, Ἀθηνᾶ, Μαρία, Ἐλένη, Εύα !
Νά, ἡ ὥρα σου ! τὰ ὥραια φτερὰ δοκίμασε καὶ ἀνέβα,
καὶ καθὼς εἶσαι ἀνάλαφοη, καὶ πιὰ δὲν εἶσαι ἡ σκλάβα,
πρὸς τὴ μελλόμενη ἄγια γῇ προτήτερα ἐσὺ τράβα.
Κ' ἐτοίμασε τὴ νέα ζωή, μιᾶς νέας χαρᾶς ὑφάντρα,
κ' ὑστερα ἀγκάλιασε, ὑψώσε καὶ φέρε ἐκεῖ τὸν ἄντρα,
καὶ πλάσε τὴν πρωτόπλαστην, ὡς Ἀγάπη ἐσύ, ἀρμονία,
ἐσύ Ὁμορφιά, Σοφία ἐσύ, Πειθώ καὶ Παρθενία.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ